

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **J. G.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2021, č. j. MZP/2021/550/39,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2021, č. j. MZP/2021/550/39, se zrušuje v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 25. 11. 2020, č. j. KRNAP 10687/2020, ve výrocích o trestu a o nákladech řízení; věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 794 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku (dále jen „správa KRNAP“) ze dne 25. 11. 2020,

č. j. KRNAP 10687/2020. Správa KRNAP shledala žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny dle § 87 odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), a uložila mu pokutu ve výši 100 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 do 18:45 hod. motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody (např. lokality Labská louka, Vysoké kolo, Mužské kameny, Luční bouda, Stříbrný hřeben a Obří důl), čímž se dopustil činností zakázaných dle § 16 odst. 2 písm. l) zákona a ust. § 17 odst. 2 ZOPK ve spojení s čl. II. bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Předně namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a neprokázal, že subjektem přestupku byl žalobce. Žalobce s žádným motorovým vozidlem mimo vyznačené cesty nejezdil a nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s touto námitkou. Žalovaný konstatoval, že pokud na fotografiích pořízených v terénu při páchání přestupku byly zachyceny čtyři osoby na motorových vozidlech a na parkovišti byly ztotožněny také čtyři osoby, muselo se jednat o stejné osoby. Žalobce namítá, že z pořízených fotografií tato skutečnost neplyne, protože nebyl identifikován při protiprávním jednání jako konkrétní člen skupiny ani jako řidič konkrétního motorového vozidla.
4. Namítl také, že není pravdivý závěr správních orgánů o existenci skupiny čtyř osob a čtyř motorových vozidel. Z fotografií, které jsou součástí správního spisu, například není zřejmé, zda součástí skupiny byla pouze jedna osoba v černém oblečení s částmi v limetkové barvě, nebo zda tyto osoby byly ve skupině dvě, jak dle žalobce vyplývá z fotografie označené jako *foto lokalita4.jpg*. Žalobce se tedy domnívá, že na místě se nacházelo pět osob. Žalobce považuje za rozporná také tvrzení policistů v úředním záznamu, z něhož vyplývá, že skupina osob nakládala na vozidla čtyři stroje pokryté sněhem, ačkoliv následně se v něm uvádí, že pořídili fotografie pouze třech strojů, protože čtvrtý se nacházel již uvnitř nákladního automobilu. Není proto jisté, kolik strojů se na daném místě nacházelo. Podle žalobce byla na místě celkem šest osob a pět skútrů.
5. Není tedy postaveno najisto, že šlo o skupinu čtyř osob. V úředním záznamu Policie ČR se hovoří o pěti osobách a strážci přírody naopak hovoří o skupině tří osob, před kterou jiná osoba přijela z jiného směru. Žalobce také poukazuje na úřední záznam, pod nímž je podepsán Ing. O. M., který popisuje osamocený sněžný motocykl, který zapadl a nemohl vyjet zpět a následně popisuje osobu na jiném motocyklu, která byla ztotožněna u Luční boudy, z čehož má plynout, že existovala i jiná skupina osob, pohybující se na stejném území. Žalobce proto namítá, že není zřejmé, že byl jedním ze čtyř členů skupiny osob, které se pohybovaly na území národního parku, protože se v daném místě pohybovalo více skupin osob. Pořízené fotografie a úřední záznamy nejsou dostatečné pro zjištění

skutkového stavu. Správní orgány též měly za účelem odstranění výše uvedených pochybností vyslechnout relevantní svědky.

6. Žalobce se dále domnívá, že správa KRNAP neprokázala, kde se skupina osob, jejíž součástí měl být i žalobce, pohybovala, konkrétně zda skupina jezdců jela po území ČR, nebo i po území Polska. Stráž ochrany přírody tvrdí, že sledovaná skupina osob se pohybovala částečně i po polském území, ačkoliv v mapě, která má zachycovat právě pohyb sledované skupiny osob (*A-mapa pohybu skútrů a čísla lokalita pro fotografie a videa.pdf*), je její pohyb zachycen pouze na území ČR. Žalobce namítl, že vzhledem k vyznačené trase nelze vyloučit, že se skupina osob na motorových skútrech pohybovala právě po trase vyhrazené orgánem ochrany přírody a správa KRNAP tak neprokázala, že se žalobce pohyboval „*mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody*“.
7. Žalobce rovněž nesouhlasí se sankcí, kterou mu správa KRNAP uložila, a považuje ji za nezákonnou. Žalovaný při úvaze o uložení sankce přičetl žalobci k tíži přitěžující okolnosti v podobě lokalit, kde byl přestupek spáchán, významu chráněného zájmu, rozsahu jednání, majetkových poměrů, formální a materiální stránky přestupku či zavinění ve formě úmyslu. Žalovaný tedy nebyl oprávněn přihlídnout k takovým přitěžujícím okolnostem, které v první řadě činí jednání protiprávním, a které jsou nezbytné pro naplnění samotné skutkové podstaty přestupku, a postupoval proto v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání.
8. Správa KRNAP dle žalobce také neprokázala, že jednání žalobce trvalo od 11:00 do 18:45 hod., protože v oznámení o přestupku Policie ČR, č. j. KRPL-29042-2/PŘ-2020-181110, je uvedeno, že k protiprávnímu jednání skupiny čtyř osob došlo v době mezi 15:00 a 18:45 hod. Správa KRNAP nicméně nezdůvodňuje, na základě jakých důkazů dospěla k závěru, že jednání začalo již v 11:00 hod. Žalobce považuje tento rozpor za zásadní, protože správou KRNAP určená výše pokuty vychází mimo jiné z právě zmíněného rozsahu žalobcova jednání.
9. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgány nezdůvodnily, zda bylo místo, v němž se měl dopustit protiprávního jednání, vymezeno jako klidové území. Správní orgán totiž nevymezil, zda žalobce měl vykonávat zakázanou činnost ve „zvláště chráněném území“, nebo v „označeném smluvně chráněném území“, nebo v „evropsky významné lokalitě“ nebo v „ptačí oblasti“, ačkoliv je povinen vymezit, která z daných alternativ nastala. Žalobce současně namítl, že porušení povinnosti dle § 17 odst. 2 ZOPK se nevztahuje na celé území národního parku, nýbrž pouze na klidová území. Z čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění ZOPK, poté dle žalobce plyne, že klidovým územím jsou jen některé I. zóny národních parků, nikoliv všechny. Nepřezkoumatelný je tedy také závěr správních orgánů o tom, že žalobce se protiprávního jednání dopustil v klidovém území, protože správní orgán neuvedl, zda je dané místo takto vymezeno právními předpisy.
10. Další nedostatek, který žalobce spatřuje v rozhodnutí žalovaného či správy KRNAP, a který jej činí nepřezkoumatelným, je neuvedení a neprokázání formy zavinění. Žalobce namítl, že žalovaný uvedl toliko, že šlo o jednání úmyslné, nespecifikoval ale již, zda šlo o úmysl přímý či nepřímý. Žalobce se přitom domnívá, že správní orgán je k tomu povinen. Nesouhlasí rovněž s tím, že žalovaný prokázal zavinění v podobě úmyslu. Žalobce v této souvislosti odkazuje na úřední záznam, v němž Policie ČR cituje vyjádření

členů skupiny osoby, kteří se dle svých slov chtěli projet na skútru a nevěděli, že se pohybují v I. zóně národního parku. Správní orgány nicméně odůvodnili svůj závěr o úmyslném zavinění vůlí „projet se na skútru“ a dále pak tím, že „pachatelé si museli být vědomi trestu“. Dané odůvodnění však dle žalobce nepostačuje k závěru o úmyslném zavinění, protože zmíněné skutečnosti odůvodňují i zavinění ve formě vědomé nedbalosti.

11. Žalobce následně namítl, že úvahy správního orgánu o následku přestupku jsou vnitřně rozporné. Žalobce odkázal na citace z prvostupňového rozhodnutí, z nichž plyne, že způsobení následků by bylo možné doložit jen odbornou činností či znaleckým posudkem, přičemž správa KRNAP tak neučinila. Zároveň ale správa KRNAP uvedla, že k následku protiprávního jednání nepochybně došlo. Není tak zřejmé, jak správní orgán posoudil následek spáchaného přestupku. Dle žalobce jde přitom o okolnost, která je důležitá pro rozhodnutí o sankci.
12. Správa KRNAP dle žalobce také pochybila, jelikož nekonala ve věci ústní jednání a nepoučila žalobce o právu žádat nařízení jednání, ačkoliv tak musí učinit dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
13. Na závěr žalobce uvedl, že správní orgány měly vést ve věci společné řízení, a to s odkazem na § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Namítl, že pokud by správní orgány vedly společné řízení, mohly všem pachatelům uložit pouze jednu povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobce by tak nebyl povinen k náhradě celých nákladů řízení, ale jen k jedné čtvrtině.
14. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednání žalobce bylo podrobně zdokumentováno, což dokládají pořízené fotografie a videozáznamy. Policie ČR členy skupiny ztotožnila a žalobce tak byl prokazatelně jedním z členů skupiny, kteří se dopustili předmětného přestupku. Žalovaný uvedl, že k prokázání viny žalobce nebylo nezbytně nutné, aby byl zadržen při protiprávním jednání, což dle žalovaného ani nebylo možné, protože skupina disponovala rychlejšími stroji než stráž a záměrně unikala.
16. Podklad v podobě mapového záznamu nesloužil k přesnému rozlišení, kdy se jezdci pohybovali po cestách a kdy volným terénem. Žalovaný uvedl, že šlo spíše o orientační náskres znázorňující délku trasy a dotčené lokality. Správní orgány současně disponovaly dalšími důkazními materiály v podobě fotodokumentace a videozáznamů a zjištěný skutkový stav tak nespočíval pouze na úředních záznamech.
17. Žalovaný také uvedl, že aspekty skutkové podstaty přestupku a aspekty, dle kterých byla hodnocena závažnost přestupku, nejsou v projednávané věci totožné. Závažnost přestupkového jednání ale správní orgány vyhodnotily dostatečným způsobem a plyne z jeho průběhu, trvání, důsledků či cennosti a rozsáhlosti dotčeného území. Přihlédl tak ke všem kritériím, o kterých si mohl učinit úsudek, přičemž žalobce žádné jiné skutečnosti nedoložil.

18. Úmysl žalobce je dle žalovaného zjevný již z průběhu protiprávního jednání, kdy se skupina přestupců, jejíž součástí byl i žalobce, projížděla na motorových strojích v oblastech Krkonošského národního parku a cíleně se vyhýbala strážcům, kteří se je snažili dostihnout. Protiprávnost jednání musela být žalobci zřejmá, protože v protiprávním jednání pokračoval. Žalovaný také uvedl, že vymezení a označení oblastí, kde platí daná zákonná omezení, je uskutečněno prostřednictvím dopravního značení na silnicích, zákazovými cedulemi na cestách či značením v terénu.
19. Následkům protiprávního jednání se správní orgány dle žalovaného podrobně věnovaly a dospěly k závěru, že konkrétní poškození přírody nelze prokázat. Škodlivý následek spočívající v rušení citlivých druhů má však specifický charakter, neboť jej nelze prokázat, přesto je ale nezpochybnitelný (z důvodu vymezení lokalit jako klidového území s ohledem na ochranu daných druhů).
20. Žalovaný se rovněž vyjádřil k délce protiprávního jednání žalobce. Rozdílný počátek protiprávního jednání vychází ze skutečnosti, že v 15:00 hod. byla Policie ČR kontaktována stráží národního parku se žádostí o součinnost. Stráž nicméně sledovala skupinu osob již od 11:00 hod.
21. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s. Žalobu shledal částečně důvodnou.
23. Z předloženého správního spisu plyne, že správa KRMAP příkazem ze dne 8. 4. 2020, č. j. KRMAP 03381/2020, uznala žalobce vinným z přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne 1. 4. 2020 mezi 11:00 a 18:45 hod. jezdil motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, čímž se dopustil činností zakázaných § 16 odst. 2 písm. l) a § 17 odst. 2 ZOPK ve spojení s čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění ZOPK.
24. Žalobce podal proti příkazu včasný odpor a správa KRMAP následně přistoupila k vydání rozhodnutí ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRMAP 04911/2020, kterým žalobce opět shledala vinným z předmětného přestupku. Žalovaný rozhodnutí správy KRMAP zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/991, protože shledal, že tím, že správa KRMAP doručila informaci o pokračování řízení a poučení o právech účastníka pouze domnělému zástupci žalobce, který nicméně nebyl pro tento úkon zmocněn, zkrátila jej na jeho procesních právech. Správa KRMAP proto vydala nové rozhodnutí dne 25. 11. 2020, č. j. KRMAP 10687/2020. Žalovaný následné odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
25. Žalobce shrnul své žalobní námitky do několika žalobních bodů. Namítá, že
- a) žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a neprokázal subjekt přestupku;

- b) uložená sankce je nezákonná, protože byla uložena v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání;
- c) správní orgány nezdůvodnily, zda místo, v němž se žalobce dopustil protiprávního jednání, je vymezeno jako klidové území, zároveň neprokázaly, kde se žalobce s motorovým vozidlem pohyboval;
- d) žalovaný neprokázal formu zavinění;
- e) z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgány posoudily následek přestupku jako okolnost důležitou pro rozhodnutí o sankci;
- f) správní orgány potrestaly žalobce za část jednání, která nebyla prokázána;
- g) správa KRNAP nekonala ústní jednání a nepoučila žalobce o právu žádat nařízení ústního jednání;
- h) správní orgány měly vést ve věci společné řízení.
26. Krajský soud předesílá, že při vypořádání žalobních námitek sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tedy tím způsobem, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
27. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a neprokázal, že subjektem přestupku byl žalobce. Žalobce uvedl, že mimo značené cesty nejezdil, nacházel se pouze na parkovišti, kde byl ztotožněn, a nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s danou námitkou. Namítl také, že správa KRNAP měla vyslechnout relevantní svědky nebo strážce národního parku. Zpochybnil dále závěr správních orgánů o existenci skupiny čtyř osob se čtyřmi motorovými vozidly a poukázal na nesrovnalosti, které plynou ze shromážděných podkladů. Na fotografii označené jako *foto lokalita 4.jpg* tak není vidět pouze jedna osoba v oblečení černo-limetkové barvy, ale lze pozorovat osoby dvě. V úředním záznamu jsou poté rozporná tvrzení Policie ČR, že všechna čtyři vozidla byla pokryta sněhem, nicméně následně se uvádí, že zdokumentovány jsou pouze tři stroje, protože čtvrtý se již nacházel uvnitř jednoho z automobilů. Žalobce proto konstatoval, že na místě se nacházelo šest osob a pět skútrů. Tyto nesrovnalosti plynou rovněž z úředního záznamu Policie ČR, který hovoří o pěti osobách či z oznámení strážce národního parku, která naopak hovoří o skupině třech osob, resp. v jiné části o osamoceném řidiči skútru, jenž v určitém místě zapadl a nemohl vyjet zpět. Žalobce se také domnívá, že správa KRNAP neprokázala,

kde se skupina osob, jejíž součástí měl být i žalobce, pohybovala. Konkrétně zda skupina jezdců jela po území ČR nebo se pohybovala i po území Polska.

28. Součástí podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl *úřední záznam Policie ČR* ze dne 1. 4. 2020 a *oznámení o přestupku Policie ČR* ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRNAP 03240/2020, *interní sdělení* členů stráže přírody a jejich vedoucího (označené jaké jako oznámení o přestupku), č. j. KRNAP 03843/2020, jehož součástí byla i pořizená *fotodokumentace a videozáznamy*. Žalovaný označil uvedené podklady za dostatečné pro nepochybné prokázání skutkového stavu a současně uvedl, že jiný než zvolený postup, tj. zdokumentování pohybu jezdců a jejich následné ztotožnění, nebyl v dané situaci možný. Krajský soud s tímto hodnocením souhlasí. Shromážděné podklady byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze očekávat, že by výslech spoluobviněných jako svědků přinesl nové skutečnosti způsobílé zpochybnit zjištěný skutkový stav.
29. Žalobce dále zpochybnil úřední záznam policistů jako způsobilý důkaz ve spojení s pořizenou fotodokumentací. Podle žalobce neprokazují, že byl řidičem některého z upravených motorových vozidel. Krajský soud této námitce nepřisvědčil. Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že shromážděné podklady v podobě úředního záznamu a fotodokumentace mohou být dostatečné pro prokázání viny pachatele přestupku (srov. rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48). Podle názoru soudu tomu tak bylo i v nyní posuzované věci.
30. Shromážděné podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že se daný skutek stal a že jej spáchal žalobce. Součástí správního spisu je rozsáhlá fotodokumentace, která je doplněna o videozáznamy. Jde o dvě CD vedené pod č. j. KRNAP 04471/2020 a pod č. j. MZP/2020/550/1149. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správy KRNAP a žalovaného, že na zmíněných podkladech je dostatečným způsobem zachyceno žalobcovo protiprávní jednání. Fotografie a videozáznamy zároveň osvědčují skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku Policie ČR či v oznámení o přestupku strážní národního parku.
31. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl ztotožněn hlídkou Policie ČR, jejíž součinnost si vyžádali strážci národního parku, a to na parkovišti v Horních Mísečkách. Na fotografiích označených jako *P1020707.jpg* (pořízena v 18:58 hod.), *P1020708.jpg* (pořízena v 19:08 hod) a *P1020711.jpg* (pořízena v 19:09 hod) jsou zachyceny čtyři osoby přijíždějící na motorových vozidlech na parkoviště v Horních Mísečkách. Osoba na fotografii *P1020707.jpg* má černou bundu se svítivě zelenými doplňky a bílo-oranžovou přilbu. Právě tato osoba byla jako jediná zastavena a ztotožněna již hlídkou Policie ČR a strážní národního parku u Luční boudy (viz fotografie *foto lokalita 2.jpeg*). Tato skutečnost je zachycena v oznámení o přestupku stráže národního parku (č. j. KRNAP 03843/2020) a na fotografiích s označením *foto lokalita 2.jpeg* a *foto lokalita 11 (3).jpeg*, na níž je současně zachycena daná osoba bez přilby. Při porovnání s občanským průkazem, který je rovněž součástí pořizené fotodokumentace, je zřejmé, že jde o pana P. S., který byl následně ztotožněn i na parkovišti v Horních Mísečkách spolu s dalšími třemi osobami. Tyto zbylé tři osoby nebyly ztotožněny přímo při protiprávním jednání, ale až následně při návratu na parkoviště v Horních Mísečkách, kde byla zaparkována jejich vozidla spolu s příslušenstvím pro přepravu motorových vozidel, na nichž se tyto osoby pohybovaly v době páchaní přestupku. Z již uvedených fotografií *P1020708.jpg* a *P1020711.jpg* jsou zřetelné osoby, z nichž jedna má na sobě černé oblečení s bílo-černou

přilbou a je zachycena při jízdě na černém skútru s červenými pruhy či doplňky, druhá osoba má na sobě černé oblečení s oranžovou přilbou a je zachycena při jízdě na bílo-modrém upraveném motorovém vozidle a konečně třetí osoba má na sobě modrou bundu, černou přilbu se světle zelenými doplňky a je zachycena při jízdě na bílo-červeném upraveném motorovém vozidle.

32. Stejně osoby byly zachyceny i přímo při protiprávním jednání; ačkoliv se je nepodařilo v tento moment ztotožnit, je zřejmé, že se jedná o tutéž skupinu. Předmětné osoby byly kontaktovány jedním ze strážců v době, kdy jeden ze členů skupiny nemohl vyjet zpět na Studniční horu, resp. hranu Obřího dolu (viz zápis Ing. O. M., který je součástí *oznámení o přestupku stráže národního parku*, č. j. KRNPAP 03843/2020). Tato událost je zachycena na fotografiích označených jako *foto lokalita 11 (2).jpeg*, *foto lokalita 11 (3).jpeg*, *foto lokalita 11 (4).jpeg*, *foto lokalita 11 (5).jpeg*, *foto lokalita 11.jpeg* a na videu označeném jako *video 4.mov*. Na uvedených fotografiích je zřetelně zachycena osoba, která má na sobě černé oblečení s bílo-černou přilbou a nachází se na černém skútru s červenými pruhy či příslušenstvím, a osoba, která má na sobě modrou bundu a černou přilbu se světle zelenými doplňky. Na těchto fotografiích a posléze na uvedeném videu je také zachycena osoba, která má na sobě černé oblečení s oranžovou přilbou a pohybuje se na bílo-modrém upraveném motorovém vozidle. Přítomen s nimi byl i pan P. S., jenž měl černou bundu se svítivě zelenými doplňky a bílo-oranžové motorové vozidlo, a byl jako jediný ze skupiny osob ztotožněn, jak již bylo uvedeno v předchozím bodu odůvodnění. Při prostém porovnání uvedených fotografií a videí s pomocí vizuálního odlišení jednotlivých osob lze konstatovat, že je nade vší pochybnost zřejmé, že jde o žalobce J. G. a pány R. K. a P. H., kteří byli ztotožněni hlídkou Policie ČR na parkovišti v Horních Mísečkách. Rovněž je zřejmé z přiloženého podkladu v podobě grafického znázornění pohybu přestupců společně s vymezením jednotlivých zón Národního parku Krkonoše (*A-mapa pohybu skútrů a čísla lokalit pro fotografie a videa.pdf*), že žalobci se v okamžiku, kdy byli zachyceni na výše uvedených fotografiích a videu, nacházeli v I. zóně národního parku Krkonoše a pohybovali se na motorových strojích. Porušili tak povinnosti dle § 16 odst. 2 písm. l) a § 17 odst. 2 ZOPK, čímž naplnili skutkovou podstatu přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) téhož zákona. Krajský soud proto k dané námitce uzavírá, že správa KRNPAP a žalovaný dostatečným způsobem zjistili skutkový stav a prokázali tak, že žalobce se dopustil daného přestupku na úseku zákona o ochraně přírody a krajiny.
33. Žádná z výše uvedených námitek žalobce (srov. zejm. bod 27 odůvodnění rozsudku) také dle krajského soudu není způsobilá vyvrátit učiněný závěr. Žalobci lze dát za pravdu, že na jím uvedené fotografii *foto lokalita 4.jpg* jsou zachyceny dvě osoby, které na sobě mají oblečení černo-limetkové barvy. Tato skutečnost je nicméně pro zjištěný skutkový stav bezvýznamná. Ačkoliv lze při určité míře spekulací připustit závěr, že se protiprávního jednání mohlo „účastnit“ i více osob než čtyři, výše jmenované čtyři osoby byly prokazatelně rozpoznány jak při protiprávním jednání za pomoci fotografií a videozáznamu, tak při následném návratu na parkoviště v Horních Mísečkách, kde byly opět vyfotografovány a posléze ztotožněny. Přítomnost další osoby při jízdě skupiny v národním parku je možná, není ale rozhodná pro zjištěný skutkový stav a řízení ve věci žalobce. Krajský soud se také zabýval námitkami a závěry žalobce zpochybňujícími úřední záznam a oznámení o přestupku z důvodu jejich tvrzené rozpornosti. Při posuzování těchto námitek přihlédl k výše učiněnému závěru o náležitě zjištěném skutkovém stavu ve spojení se spekulativním charakterem těchto námitek. Dané žalobní

námítky se tak jeví spíše jako snaha o dezinterpretaci tvrzení Policie ČR či stráže národního parku, přičemž žalobce svá tvrzení sám ničím nedoložil.

34. Příkladem budiž tvrzení žalobce, který v žalobě cituje úřední záznam Policie ČR, v němž se uvádí, že „[h]lídka tedy se správou KRNAP setrvala na místě, kdy se okolo 18:45 objevili 4 jezdci na upravených motorkách a jednom sněžném skútru“. Žalobce se proto domnívá, že na místě se nacházelo pět lidí, což odpovídá jeho závěru o další osobě v černo-limetkové bundě, jež byla součástí skupiny. Předně je nezbytné uvést, že z citované části úředního záznamu neplyne závěr o přítomnosti pěti osob, a to již s ohledem na výslovné označení množství lidí číslovkou 4, která svědčí o tom, že Policie ČR nesledovala jiné než dané čtyři osoby, které byly posléze ztotožněny. Dokládají to i fotografie, které jsou součástí správního spisu, a zachycují tři jezdce na upravených motorkách a na jednom sněžném skútru při návratu na parkoviště v Horních Mísečkách, což v součtu znamená výsledné čtyři osoby na čtyřech strojích.
35. Právě uvedené se vztahuje rovněž na námitku, která míří proti určení místa spáchání přestupku. Žalobce namítl, že správa KRNAP neprokázala, kde se skupina osob pohybovala, neboť tvrdí, že strážcům národního parku unikala i přes polské území, ačkoliv z mapového podkladu *A-mapa pohybu skútrů a čísla lokalit pro fotografie a videa.pdf* žádá taková skutečnost neplyne. Krajský soud na předmětný mapový podklad nahlíží ve shodě s žalovaným, který ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že mapový záznam trasy pohybu nesloužil k přesnému rozlišení, kdy se jezdci pohybovali po cestách a kdy volným terénem, šlo tedy spíše o orientační znázornění délky trasy a dotčené lokality. Soud se s tímto plně ztotožňuje, a to i s ohledem na skutečnost, že otázka, zda se skupina osob pohybovala pouze na území ČR nebo i na území Polska, není rozhodná pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK.
36. Soud zároveň konstatuje, že dle pořízených fotografií a video nahrávek se předmětná skupina jezdců evidentně pohybovala mimo vyznačené trasy. Značení těchto tras v horském terénu je provedeno dřevěnými kůly, přičemž z fotografií a video nahrávek je zřejmé, že se jednotliví jezdci nepohybují pouze po takto vyznačených trasách, či v jejich bezprostřední blízkosti.
37. Pokud jde o místo spáchání přestupku, žalobce současně napadl zdůvodnění správních orgánů, které dle žalobce neuvedly, zda se přestupku dopustil ve „*zvláště chráněném území*“, nebo v „*označeném smluvně chráněném území*“, nebo v „*evropsky významné lokalitě*“ nebo v „*ptačí oblasti*“, ačkoliv je povinen vymezit, která z daných alternativ nastala. V této části námítka lze odkázat na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vymezuje (včetně zvýraznění) spáchaný přestupek: „[d]le § 87 odst. 3 písm. n) zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.“ Žalovaný poté uzavírá své hodnocení s konstatováním, že „[d]ošlo k jednání (činnosti) ve zvláště chráněném území zákonem zakázanému.“ Žalovaný tedy určil, v jaké oblasti se žalobce dopustil zakázané činnosti, a námitka proto není důvodná.
38. Předchozí námitku žalobce dále rozvinul a namítl, že porušení povinnosti dle § 17 odst. 2 ZOPK se nevztahuje na celé území národního parku, nýbrž pouze na *klidová území*. Žalobce se domnívá, že z čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění ZOPK, plyne, že klidovým územím jsou jen *některé* I. zóny národních parků, nikoliv

automaticky všechny. Závěr správních orgánů o tom, že žalobce se protiprávního jednání dopustil v klidovém území, tedy není přezkoumatelný, protože správní orgán neuvedl, zda je dané místo vymezeno jako *klidové území* právními předpisy. Soud se ani s touto částí námitky neztotožňuje a nyní se již pouze omezí na opětovný odkaz na str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí, na nichž žalovaný přehledně vysvětlil, proč území, na němž se žalobce pohyboval (I. zóna národního parku), bylo k datu spáchání přestupku celé vymezeno jako *klidové území*, přičemž krajský soud se závěrem žalovaného souhlasí.

39. Žalobce se dále domnívá, že správa KRNAP neprokázala délku jednání, tedy že protiprávní jednání trvalo od 11:00 do 18:45 hod., protože v oznámení o přestupku Policie ČR se uvádí, že k přestupku došlo v době mezi 15:00 a 18:45 hod. Tato námitka není důvodná. Oznámení o přestupku strážce národního parku obsahuje vyjádření jednotlivých strážců, kteří popisují jednání žalobce již od 11:00 hod., přičemž v daný moment oznámili turistě protiprávní jednání, a to dokonce jako již probíhající, nikoliv teprve jeho zahájení. Úřední záznam Policie ČR sice obsahuje popis jednání od 15:00 do 18:45 hod., jak ale správně podotkl žalovaný, teprve v 15:00 hod. stráž kontaktovala Policii ČR s žádostí o součinnosti při ztotožnění jednotlivých členů skupiny. Proto je logické, že úřední záznam i oznámení o přestupku Policie ČR obsahují popis její součinnosti v časovém rozmezí, kdy se Policie ČR této události skutečně účastnila, přestože protiprávní jednání trvalo déle.
40. Žalobce také namítl, že správní orgán neprokázal formu zavinění a nerozlišil, zda mělo jít o úmysl přímý či nepřímý. Žalobce se současně domnívá, že úmyslné zavinění nebylo vůbec prokázáno. Krajský soud shledal i tuto námitku nedůvodnou. Předně je nezbytné uvést, že správní orgány nejsou povinny rozlišovat mezi úmyslem přímým či nepřímým. Plyne to zejména z § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něž se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvede mj. *forma zavinění*, a také z § 15 odst. 1 téhož zákona, dle kterého „[p]ostačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“. Je tak zřejmé, že zákon o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje pro posouzení viny rozlišení úmyslu na přímý či nepřímý, resp. nedbalosti na vědomou či nevědomou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 – 38, bod 24; a ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 – 29, bod 12).
41. Krajský soud na okraj podotýká následující. Správa KRNAP v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že při stanovení výše pokuty přihlédla k úmyslnému jednání žalobce. Vedle skutečnosti, že žalobce zpochybnil závěr správních orgánů o tom, že spáchal daný přestupek ve formě úmyslného zavinění, posoudil soud v následující části tuto námitku i s ohledem na její význam pro určení výše sankce. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány správně shledaly, že žalobce spáchal přestupek dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK ve formě úmyslného zavinění, a to minimálně v podobě úmyslu nepřímého.
42. Žalobce dále odkázal na úřední záznam, v němž Policie ČR cituje vyjádření členů předmětné skupiny osob, kteří se dle svých slov chtěli projet na skútru a nevěděli, že se pohybují v I. zóně národního parku. Správní orgány nicméně odůvodnily svůj závěr o úmyslném zavinění vůlí „projet se na skútru“ a dále pak tím, že „pachatelé si museli být vědomi trestu“. Dané odůvodnění však dle žalobce nepostačuje k závěru o úmyslném zavinění, protože zmíněné skutečnosti odůvodňují i zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Krajský soud považuje tyto žalobní námitky za nedůvodné. Hranice klidového území národního parku a informace o podmínkách pohybu na cestách nebo trasách v klidovém území národního parku vyznačuje dle § 17 odst. 4 ZOPK orgán

ochrany přírody v terénu způsobem stanoveným vyhláškou Ministerstva životního prostředí. Jde konkrétně o vyhlášku č. 45/2018 Sb., o plánech péče, zásadách péče a podkladech k vyhlášení, evidenci a označování chráněných území (dále je „vyhláška“). Vyhláška stanoví především v § 16 odst. 1 způsob, jakým jsou označena klidová území národního parku a jakým jsou osoby informovány o podmínkách pohybu v těchto územích. Informační tabule musí poté splňovat specifikace uvedené v příloze č. 6 této vyhlášky. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že území národního parku není nijak vymezeno. Navíc je třeba zopakovat, že žalobce se nepohyboval někde po okraji národního parku, kde by snad ještě bylo možné uvěřit tomu, že na území národního parku zavítal omylem. Žalobce se pohyboval po nejceněnějších lokalitách Krkonošského národního parku, které jsou notoricky známé (Labská Louka, Luční bouda, Obří důl atd.). Žalobce tedy musel vědět, že se nachází na území národního parku.

43. Žalobce současně musel vědět, že je v rozporu se zákonem pohybovat se s motorovým vozidlem na území národního parku. Předně platí, že neznalost zákona neomlouvá. Soud navíc souhlasí s žalovaným, že počínání žalobce a dalších osob z předmětné skupiny svědčí o tom, že si byli dobře vědomi protiprávnosti svého jednání. Cíleně totiž unikali strážci národního parku, jak plyne z *úředního záznamu Policie ČR* ze dne 1. 4. 2020, č. j. KRNAP 03240/2020, a především z *oznámení o přestupku strážce národního parku* ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRNAP 03843/2020. V oznámení o přestupku strážce národního parku je popsáno vícero okamžiků svědčících o záměru žalobce (či celé skupiny) cíleně uniknout strážci národního parku.
44. Zavinění ve formě úmyslu nepřímého je dle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky dáno tehdy, pokud jednatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 – 29, že *„[s]rozumění jednatelovo se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání.“* Pakliže žalobce cíleně unikal strážci národního parku a současně musel vědět, že se nachází na území národního parku, nepochybně věděl, že se dopouští protiprávního jednání a byl tak srozuměn s tím, že může ohrozit zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, čímž spáchal přestupek dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány správně posoudily žalobcovo jednání jako úmyslné.
45. Krajský soud posoudil rovněž žalobní námitku, dle níž správa KRNAP způsobila procesní vadu, pokud nekonala ve věci ústní jednání a nepoučila žalobce o právu žádat nařízení jednání. K tomu je předně nezbytné uvést, že správní orgán není povinen vést ve věci ústní jednání. Plyne tak z § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a správní orgán je povinen k nařízení ústního jednání v následujících případech:
- a) na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv,
  - b) je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci,
  - c) je-li obviněným mladistvý.
46. Žádná z uvedených možností v projednávané věci nenastala. Žalobce není mladistvým, o nařízení jednání nežádal a krajský soud již výše vyložil, že shromážděné

podklady pro vydání rozhodnutí byly dostatečné pro zjištění stavu věci. Žalobce však také namítl, že nebyl poučen o právu žádat nařízení jednání, čímž správa KRNAP způsobila procesní vadu. Součástí písemnosti označené jako *Vyrozumění o pokračování správního řízení ve věci přestupku* ze dne 26. 10. 2020, č. j. KRNAP 09822/2020, je i poučení o právech a povinnostech účastníka správního řízení. Poučení obsahuje mj. i formulaci, dle které má účastník správního řízení „[p]rávo účastnit se ústního jednání a všech dalších jednání [...]“. Zákon o odpovědnosti za přestupky současně stanoví v § 80 odst. 2 povinnost poučit obviněného o právu žádat nařízení ústního jednání. Ačkoliv správa KRNAP vyrozuměla účastníka o jeho právu spojeném s konáním ústního jednání nedostatečně přiléhavou formulací požadavku obsaženého v právě uvedeném ustanovení, nepovažuje krajský soud tento nedostatek za natolik závažný, aby mohl žalobce zkrátit na jeho právech.

47. Žalobce nespecifikoval, jak konkrétně byl nekonáním jednání na svých právech zkrácen, ani netvrdil, že by při konání ústního jednání chtěl například navrhnout provedení nějakého konkrétního důkazu, nebo se vyjádřit k čemukoli, co vyšlo ve správním řízení najevo. Žalobce ani nenamítl konkrétní subjektivní právo, které by nekonáním ústního jednání bylo relevantním způsobem zasaženo (k tomu srov. obdobné závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31). Krajský soud pouze připomíná vypořádání předchozích námitek výše v tomto rozsudku, kde vyvrátil konkrétní námitky zpochybňující skutková zjištění o protiprávním jednání žalobce. Ačkoliv se tedy správní orgán dopustil pochybení tím, že žalobce nedostatečně poučil o právu žádat nařízení ústního jednání k projednání přestupku, nejednalo se o vadu, která by v tomto konkrétním případě měla za následek nezákonnost vydaných rozhodnutí. Krajský soud proto shledal danou žalobní námitku nedůvodnou.

48. Krajský soud nicméně shledal nepřezkoumatelným výrok o trestu v rozhodnutí správy KRNAP i v napadeném rozhodnutí. K nepřezkoumatelnosti přihlédl z úřední povinnosti, protože ačkoliv žalobce sám namítl nepřezkoumatelnost výroku o sankci, učinil tak z jiných důvodů, než z jakých k tomuto závěr dospěl soud.

49. Správa KRNAP uložila žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč dle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve výroku rozhodnutí uvedla konkrétně následující:

„Za tento přestupek se obviněnému podle ust. § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá pokuta ve výši 100.000 Kč“.

50. V odůvodnění rozhodnutí správa KRNAP žádá další zákonná ustanovení, z nichž při určení výše pokuty vycházela, neuvedla, a omezila se pouze na konstatování, že žalobci uložila „*pokutu na horní hranici sazby, kterou zákon pro tento druh protiprávního jednání stanoví*“. V ustanoveních zákona o odpovědnosti za přestupky, na něž správa KRNAP ve výroku o trestu odkazuje, je sice upravena možnost uložení trestu v podobě pokuty, ale toliko do výše 1 000 Kč, není-li její výše stanovena zákonem. V případě přestupků na úseku zákona o ochraně přírody a krajiny jsou sankce a jejich výše upraveny přímo tímto zákonem v § 87 odst. 4, 5:

„(4) Za přestupek lze uložit pokutu do

a) 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1,

b) 20000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2,

c) 100000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.

(5) *Za přestupky v ochraně zvláště chráněných rostlin a živočichů, dřevin a památných stromů lze uložit pokutu až dvojnásobnou, pokud byly spáchány ve zvláště chráněných územích.*“

51. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí sice vyjádřil k důvodům pro uložení pokuty ve výši 100 000 Kč, uvedený nedostatek ale neodstranil a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Správní orgány tedy pochybily, neboť ve výroku o trestu ani v odůvodnění rozhodnutí neuvedly právní ustanovení, podle něhož rozhodovaly. Uvedení konkrétního právního ustanovení, na jehož základě je určena sankce a její výše, je přitom zákonným požadavkem vyplývajícím z § 68 odst. 2 s. ř. Krajský soud ve svém hodnocení vycházel také z usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, ve kterém rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. [...] Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“ Závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části výroku o trestu krajský soud činí i s ohledem na žalobní námitky zpochybňující zákonnost uložené sankce, její výši či nedodržení zásady zákazu dvojího přičítání. Neuvedení ustanovení, dle něhož správní orgány rozhodovaly o druhu a výši trestu, znemožňuje důkladné posouzení právních otázek plynoucích z právě uvedených žalobních námitek. Žalovaný ani správa KRNAP totiž nevěnovaly pozornost již zmíněnému § 87 odst. 4, 5 ZOPK, jenž upravuje druh a výši sankce, ani v odůvodnění svých rozhodnutí, a krajský soud tak nemůže tato rozhodnutí přezkoumat v rozsahu žalobních námitek směřujících proti uložené sankci. Jak správa KRNAP jako správní orgán I. stupně, tak žalovaný tedy zatížili svá rozhodnutí vadou způsobující jejich nepřezkoumatelnost v rozsahu výroku o trestu.
52. Ačkoliv soud již více neposuzoval napadené rozhodnutí dle žalobních námitek, které zpochybňovaly výši uložené pokuty, vyjádří se k nim stručně v tomto odstavci. Žalobce namítl, že žalovaný považoval způsobený následek přestupku za jednu z okolností, dle které rozhodoval o výši uložené sankce. Označil nicméně úvahy správních orgánů za vnitřně rozporné, protože z prvostupňového rozhodnutí plyne, že způsobení následků by bylo možné doložit jen odbornou činností či znaleckým posudkem, přičemž správa KRNAP tak neučinila. Zároveň ale správa KRNAP uvedla, že k následku protiprávního jednání nepochybně došlo. Není tak zřejmé, jak správní orgán posoudil následek spáchaného přestupku. Žalobci lze dát za pravdu, že závěry jak správy KRNAP, tak žalovaného o následku protiprávního jednání jsou vnitřně rozporné. Žalovaný tak například uvedl v napadeném rozhodnutí, že „[n]epříznivé důsledky jednání byly vyvozeny prostřednictvím odborných znalostí o dotčeném území (zasažených ekosystémech, vyskytujících se druzích a jejich ekologických nárocích), v souvislosti se všeobecně známými důsledky rušivých a zatěžujících vlivů“. V následující větě však toto vyjádření zpochybňuje, neboť uvádí, že „[...] rušení a zejména jeho následky lze stěží kvantifikovat v podobě konkrétních škod; nicméně na něj lze jednoznačně usuzovat již ze samotné existence rušivého vlivu v citlivé

oblasti [...]“. Dále také správa KRNP ve svém rozhodnutí uvedla, že nepochybně došlo k rušení zimující fauny, nicméně v tomtéž odstavci uvádí, že prokázání „[...] narušování sněhové pokrývky s vlivem na vegetaci a další vlivy na okolní přírodu, by bylo možné doložit jen odbornou činností Správy KRNP či porízením znaleckého posudku, k čemuž správní orgán nepřistoupil.“ Krajský soud bere na zřetel popsané druhy živočichů či ekosystémy, pro jejichž výskyt bylo vymezeno dané území jako klidové, a že žalovaný i správa KRNP tyto vyčerpávajícím způsobem popsaly. Pokud má být ale následek protiprávního jednání použit jako přitěžující okolnost pro uložení pokuty při horní hranici sazby, je žádoucí, aby správní orgány jednoznačným způsobem vymezily, jak ke svému závěru dospěly, a zaujaly tak postoj, který nevzbuzuje pochybnosti o způsobeném následku, resp. o možnostech jeho zjištění.

53. Žalobce na závěr namítl, že správní orgány měly vést ve věci společné jednání, a měly tak žalobci uložit náhradu nákladů pouze ve výši jedné čtvrtiny celkové výše nákladů řízení. Uvedl, že čtyři pachatelé se měli dopustit téhož protiprávního jednání, stejně popsaného, na stejném místě, ve stejný čas i stejným způsobem. Pokud by správní orgány vedly společné řízení, mohly všem pachatelům uložit jen jednu povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobce by tak neplatil náhradu nákladů řízení v plné výši, nýbrž jen jednu čtvrtinu.
54. K problematice ukládání náhrady nákladů řízení ve společném řízení považuje krajský soud za vhodné uvést následující citaci z komentářové literatury: „*Pro úplnost se můžeme pozastavit rovněž u otázky, jakým způsobem ukládat povinnost k náhradě nákladů paušální částkou v případě, kdy řízení vyvolalo porušením své povinnosti více osob a řízení je vedeno s více obviněnými. Touto problematikou se zabýval Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, který ve svém závěru č. 42 (zveřejněn je na internetových stránkách Ministerstva vnitra) dovodil, že povinnost uhradit náklady řízení by měla být ukládána každé z těchto osob. Akty ad personam totiž řeší osobní poměry adresátů, jimž jsou určeny, a zavazují pouze v nich jmenovitě uvedené osoby. Podle uvedeného závěru by zde spolupachatelství (podíl více osob na spáchání určitého správního deliktu) naopak nemělo být zvýhodněno (rozdělením pouze jedné paušální částky mezi spolupachatele) oproti spáchání správního deliktu jedinou osobou. S tímto názorem však nelze tak úplně souhlasit. Především je nutno zdůraznit, že paušální částka nákladů řízení má již podle svého názvu představovat pouze náhradu nákladů řízení, a nikoli správní trest. Neměla by být proto závislá na tom, kolik bylo v řízení účastníků (množství spolupachatelů může být například přitěžující okolností ovlivňující výši správního trestu). Pokud by větší množství účastníků (obviněných z přestupku) způsobovalo „prodražení“ správního řízení, protože by bylo nezbytné pracovat s větším množstvím důkazního materiálu, mohla by být tato paušální částka pro zvláštní složitost případu navýšena (o 2 500 Kč). Rovněž praxe správních orgánů projednávajících přestupky se přiklání spíše k tomu, že počet spolupachatelů nemá vliv na výši nákladů řízení a paušální částka je i v případě více obviněných ukládána pouze jedna (srov. Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo 2016 s. 446)“ (Jemelka, L., Vetešník P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 1050 s.).*
55. Krajský soud k této námitce konstatuje, že v projednávaném případě byly splněny podmínky pro vedení společného řízení ve smyslu § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z důkazních prostředků provedených ve správním řízení totiž plyne, že při protiprávním jednání byly spolu s žalobcem zachyceny další tři osoby, které svým jednáním, které bylo shodné s jednáním žalobce, naplnily skutkové podstaty přestupků

týkajících se porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, konkrétně v oblasti ochrany přírody a krajiny, a k jejich projednání byl příslušný též správní orgán, a to Správa Krkonošského národního parku. Správní orgány ale vedly samostatná řízení s jednotlivými členy této skupiny (správní rozhodnutí vzešlá z řízení vedených s R. K. a s P. H. byla předmětem soudního přezkumu v řízeních vedených krajským soudem pod sp. zn. 43 A 7/2020 a 51 A 2/2021). Krajský soud dal tedy žalobci za pravdu v tom, že správní orgány měly vést společné řízení se všemi obviněnými, kteří byli obviněni v souvislosti s projednávaným protiprávním jednáním skupiny čtyř jezdců.

56. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěrem vyplývajícím z výše uvedené komentářové literatury, totiž že náhrada nákladů v paušální výši má být i v případě více obviněných ukládána pouze jednou, neboť se nejedná o další druh správního trestu, který by se vázal výlučně k osobám obviněných, nýbrž má pouze nahradit náklady vzniklé řízením.
57. Z uvedeného tak vyplývá, že správní orgán nepostupoval správně, neboť žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení v plné výši. Mohl přitom jít cestou vedení společného řízení a rozhodnutím, jímž by toto řízení končil, uložit všem obviněným povinnost k náhradě nákladů řízení pouze jednou, nebo v případě nevedení společného řízení zohlednit skutečnost, že společné řízení vedeno být mělo, a uložit povinnost k náhradě nákladů řízení každému z obviněných v poměrné výši. S ohledem na to, že správní orgán nepostupoval ani podle jedné z uvedených možností, zatížil výrok o povinnosti k náhradě nákladů řízení nezákonností. Soud proto výrok o náhradě nákladů řízení zrušil.
58. Krajský soud ovšem nepovažoval za nezbytné zrušit celé napadené rozhodnutí. Takový postup by nebyl v souladu se zásadou procesní ekonomie. Soud opírá svůj postup o rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018 – 36, v němž Nejvyšší správní soud aproboval závěr o oddělitelnosti výroku o vině od výroku o uložení sankci, resp. výroku o nákladech řízení. Krajský soud odkazuje zejména na body 10 až 12 uvedeného rozsudku, v nichž Nejvyšší správní soud dovodil závěr o oddělitelnosti výroku ze znění § 78 odst. 2 s. ř. s.: *„Citované rozhodnutí nelze vyložit tak, že by soud nemohl rozhodnutí zrušit pouze zčásti, byť by bylo rozhodnutí správních orgánů napadeno v celém rozsahu, pokud by shledal žalobu důvodnou pouze ve vztahu k části napadeného rozhodnutí. Podmínkou samozřejmě je, aby byla taková část zároveň oddělitelná od částí ostatních, namítanými vadami nedotčených. To lze ostatně dovodit právě pro případ správního trestání z celkem jasného znění § 78 odst. 2 s. ř. s., kdy je soud k návrhu žalobce nadán možností upustit od potrestání či uložený trest snížit v mezích zákonem dovolených, není-li zde důvod pro zrušení rozhodnutí. Takový případ předpokládá, že není důvodná žaloba do výroku o vině správním deliktem, neboť v opačném případě by bylo na místě zrušení rozhodnutí jako celku a nebylo by třeba koncipovat možnost moderace uloženého trestu. Soudní řád správní tak počítá s oddělitelností výroku o vině a výroku o uloženém trestu za správní delikt, což jasně konstatuje i citované rozhodnutí zdejšího soudu.“* Citovaná část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu svědčí o totožném stavu, ke kterému krajský soud dospěl i v nyní projednávané věci. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí toliko v rozsahu, ve kterém žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí správy KRNPAP ve výroku o trestu [„Za tento přestupek se obviněnému podle ust. § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá pokuta ve výši 100.000 Kč“ (slovy „sto tisíc korun českých“)], a ve výroku o náhradě nákladů řízení [„Podle ust. § 95 odst. 1 zák. o

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se obviněnému ukládá též povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (slovy „jeden tisíc korun českých“)[.]

59. Bude proto následně na žalovaném, aby v dalším řízení napravil uvedené vady rozhodnutí, zejm. aby uvedl příslušná právní ustanovení, z nichž vycházel při určení druhu a výměry trestu, a navázal na to v odůvodnění přezkoumatelným vypořádáním výše uloženého trestu, jímž zhodnotí pro účely uložení peněžité sankce všechna relevantní kritéria, předpoklady a okolnosti deliktního jednání žalobce. Krajský soud na závěr podotýká, že se nezabýval ostatními námitkami žalobce, které směřovaly do výroku o trestu, právě z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, k níž přihlédl z úřední povinnosti. V dalším řízení je tak povinností žalovaného vypořádat se s problematikou nákladů správního řízení a výroku o správní sankci za deliktní jednání žalobce, které již bylo před správními orgány náležitě prokázáno.

V. Závěr a náklady řízení

60. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil rozhodnutí správy KRNAP ve výrocích o trestu a o nákladech řízení; v tomto rozsahu soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu zamítl. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
61. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný zčásti, protože krajský soud zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil 2 ze 3 výroků rozhodnutí správy KRNAP. Míra úspěchu žalobce proto činí 66,7 % a míra neúspěchu 33,3 %. Krajský soud mu proto přiznal náhradu ve výši 33,4 % nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplacených soudních poplatků v celkové výši 8 000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Zástupce žalobce učinil ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu, sepsání kasační stížnosti) po 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu], k tomu náleží nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci 33,4 % z částky 20 342 Kč, tj. 6 794 Kč. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. ledna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu